

Konvencija 17

Konvencija o naknadi koja se isplaćuje radnicima za slučaj nesreće na radu

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, sastavši se na svom sedmom zasjedanju 19. svibnja 1925., i odlučivši prihvatiti određene prijedloge u vezi s naknadom koja se isplaćuje radnicima za slučaj nesreće na radu, a što je prva točka dnevnog reda zasjedanja, i odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije; usvaja desetog lipnja tisuću devetsto dvadeset i pete godine sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o isplati naknade radnicima u slučaju nesreće iz 1925. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se da će radnicima koji zadobiju ozljede zbog industrijske nesreće ili osobama koje oni uzdržavaju osigurati naknadu pod uvjetima koji su barem jednaki onima predviđenim ovom Konvencijom.

Članak 2.

1. Zakoni i drugi propisi koji reguliraju pitanje naknade radnicima moraju se primjenjivati na radnike, zaposlenike i naučnike zaposlene u svim trgovačkim društvima, poduzećima ili tvrtkama bez obzira na vrstu, bilo da su javne ili privatne.

2. Unatoč tome, svaka je članica slobodna da svojim nacionalnim zakonodavstvom predvidi one izuzetke koje smatra potrebnima u odnosu na:

- (a) osobe čije je zaposlenje povremene naravi i koje nisu zaposlene u svrhu obavljanja uobičajenih poslova poslodavca;
- (b) radnike kod kuće;
- (c) članove poslodavčeve obitelji koji rade isključivo za njega i koji žive u njegovoj kući;
- (d) radnike čiji rad nije fizički rad i čija zarada prelazi granicu utvrđenu nacionalnim zakonima i drugim propisima.

Članak 3.

Ova Konvencija se ne primjenjuje na:

- (1) pomorce i ribare koji će biti obuhvaćeni posebnom konvencijom;
- (2) osobe obuhvaćene nekim posebnim sustavom, uvjeti kojega nisu nepovoljniji od onih predviđenih ovom Konvencijom.

Članak 4.

Ova Konvencija se ne primjenjuje na poljoprivredu u odnosu na koju ostaje na snazi Konvencija o naknadi za nesreću na radu radnicima u poljoprivredi koju je usvojila Međunarodna konferencija rada.

Članak 5.

Naknada plativa ozlijeđenom radniku ili osobama koje on uzdržava, u slučaju kada kao posljedica ozljede nastupi trajna nesposobnost ili smrt, isplaćivat će se obročno. Naknada se može u cjelosti ili djelomično isplatiti i jednokratno, ako nadležna vlast dobije jamstva da će se svrsishodno upotrijebiti.

Članak 6.

U slučaju nesposobnosti, naknada će se početi isplaćivati najkasnije od petog dana nakon nesreće, bilo da isplatu vrši poslodavac, zavod za osiguranje od nesretnog slučaja ili zavod za bolesničko osiguranje.

Članak 7.

U slučajevima kada zbog ozljede nastane nesposobnost takve naravi da ozlijeđeni radnika mora koristiti stalnu pomoć druge osobe, osigurati će se dodatna naknada.

Članak 8.

Nacionalnim zakonodavstvom će se propisati one mjere nadzora i načine revizije koji se smatraju potrebnima.

Članak 9.

Ozlijeđeni radnici imaju pravo na liječničku pomoć, te na onu kiruršku i ljekarničku pomoć za koju je priznato da je potrebna u slučaju nesreća. Troškove takve pomoći podmiruje ili poslodavac ili zavod za osiguranje od nesretnog slučaja ili zavod za bolesničko ili invalidsko osiguranje.

Članak 10.

1. Ozlijeđeni radnici imaju pravo da ih poslodavac ili osiguravatelj opskrbi onim protetskim i ortopedskim pomagalicama koja su priznata kao potrebna, te da im ta pomagala na uobičajen način zamjenjuje. Međutim, nacionalnim zakonodavstvom se može, u izuzetnim okolnostima, dopustiti da se umjesto opskrbe takvim protetskim i ortopedskim pomagalicama i njihove zamjene ozlijeđenom radniku isplati iznos u visini vjerojatnog troška opskrbe takvim pomagalicama i njihove zamjene, s time da se taj iznos odredi u trenutku utvrđivanja ili revizije iznosa naknade.

2. Nacionalnim zakonodavstvom će se osigurati one mjere nadzora koje su potrebne kako bi se spriječila zlouporaba u vezi sa zamjenom pomagala ili kako bi se osiguralo da se dodatna naknada iskoristi u ovu svrhu.

Članak 11.

Nacionalnim zakonodavstvom mora se propisati, u skladu s nacionalnim uvjetima, najprikladniji način na koji će se u svim okolnostima u slučaju insolventnosti poslodavca ili osiguravatelja osigurati isplata naknade štete radnicima koji pretrpe ozljedu zbog industrijske nesreće ili, u slučaju smrti, osobama koje su oni uzdržavali.

Članak 12.

Službene ratifikacije ove Konvencije će se, pod uvjetima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, priopćiti glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 13.

1. Ova Konvencija stupa na snagu onog datuma kada kod glavnog ravnatelja budu registrirane ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada.

2. Ona obvezuje samo one članice čije su ratifikacije registrirane u Međunarodnom uredu rada.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu onog datuma kada njezina ratifikacija bude registrirana u Međunarodnom uredu rada.

Članak 14.

Čim ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada budu registrirane u Međunarodnom uredu rada, glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada će to notificirati svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im također notificirati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno priopće članice Organizacije.

Članak 15.

Uzimajući u obzir odredbe članka 13., svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se primjenjivati odredbe članaka 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10. i 11. najkasnije od 1. siječnja 1927. i poduzimati sve potrebne mjere kako bi osigurala provedbu tih odredaba.

Članak 16.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja je ratificirala ovu Konvenciju obvezuje se da će je primjenjivati na svoje kolonije, posjede i protektorate u skladu s odredbama članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada.

Članak 17.

Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od pet godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz proizvodi pravni učinak godinu dana nakon datuma kada je registriran u Međunarodnom uredu rada.

Članak 18.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada podnijet će Općoj konferenciji izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotrit će potrebu uvrštavanja pitanja njene cjelovite ili djelomične revizije na dnevni red Konferencije.

Članak 19.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su vjerodostojni.